

Veel alumni in Tweede Kamer

Maar liefst tien procent van de Tweede-Kamerleden studeerde ooit af in Groningen. Deze vijftien RUG-alumni vormen een onevenredig groot deel van ons parlement, constateert Thijs Fens in de *UKrant*: WWW.UKRANT.NL/RUG-IS-HOFLEVERANCIER-VAN-DE-TWEEDE-KAMER. Wij wensen de 'Groningse' Kamerleden veel succes in de komende vier jaar en hopen dat ook *Broerstraat 5* voor hen een inspiratiebron zal zijn.

Spreekwoorden getest

'Wie goed doet, goed ontmoet'. Klopt dit spreekwoord eigenlijk wel? Leden van de Young Academy Groningen (YAG) van allerlei vakgebieden namen er ruim 20 onder de

loep. Zo ontstond *Achterhaalde waarheid? Zin en onzin van spreekwoorden*. In dit interdisciplinaire en fraai vormgegeven populairwetenschappelijke boek geven ze bovendien tips hoe de lezer in eigen kring het waarheidsgehalte van elk spreekwoord kan testen. Het boek, met een voorwoord van hoogleraar neuropsychologie Erik Scherder, verschijnt begin september.

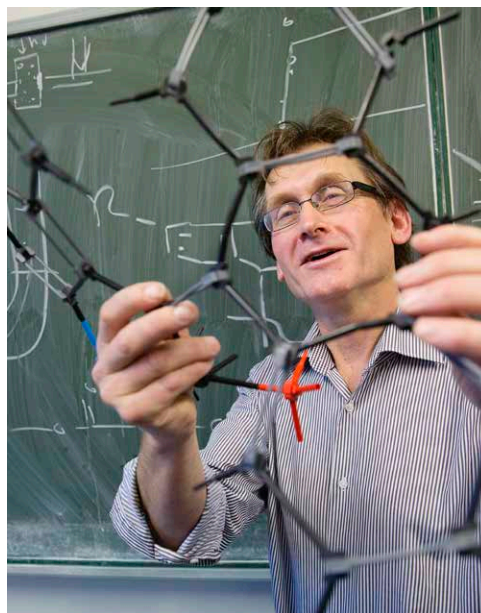
WWW.INBOEKVORM.NL

Ben Feringa Fonds

Toen RUG-alumnus en -hoogleraar Ben Feringa (1951) in 2016 in Stockholm de Nobelprijs ontving, nam hij zich voor de maatschappelijke waardering voor wetenschap nóg meer te vergroten. 'Jongeren stimuleren, dat is mijn belangrijkste taak.' Zijn missie kreeg een nieuwe impuls met de oprichting van het Ben Feringa Fonds.

WWW.RUG.NL/MAGAZINE-BENFERINGAFONDS

Gastschrijver Mathijs Deen

Schrijver en documentaire- en radiomaker Mathijs Deen (1962) is komend studiejaar de gastschrijver van de RUG. Naast (werk)colleges aan studenten zal de alumnus Nederlands en voormalig RUG-docent ook enkele openbare colleges geven.

WWW.RUG.NL/GASTSCHRIJVER-MATHIJSDEEN

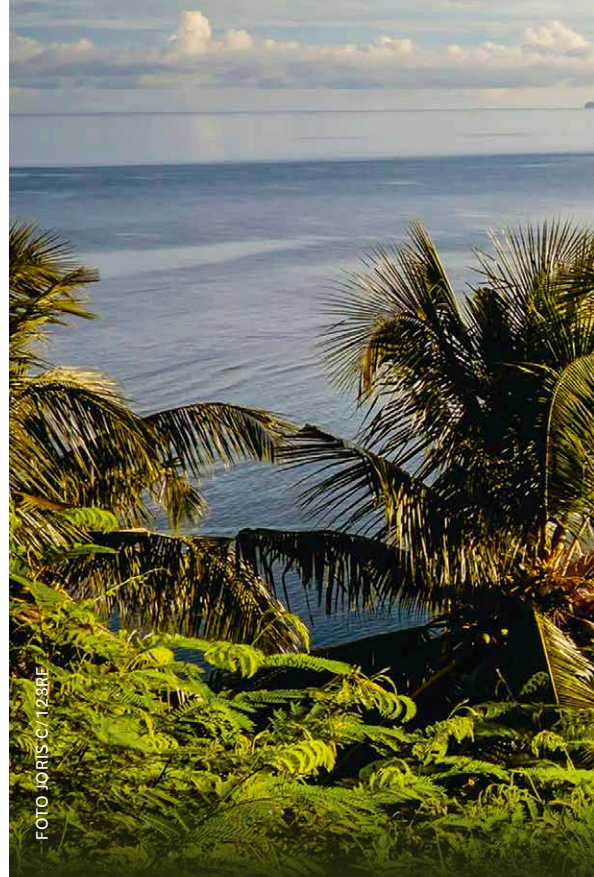

FOTO JORIS C. 123RF

Achtergrond Nederlandse Molukkers

In 1949 droeg Nederland de soevereiniteit over voormalig Nederlands-Indië over aan de Verenigde Staten van Indonesië. Al gauw hief president Soekarno tegen de afspraken in de federatieve structuur op en stichtte de Republiek Indonesië. De Molukse eilanden verzetten zich hiertegen en verklaarden zich in 1950 onafhankelijk van Indonesië. De Republiek der Zuid-Molukken, in het Maleis Republiek Maluku Selatan (RMS), werd opgericht. Daarop volgde een gewelddadige bezetting van de Molukse eilanden door het Indonesische leger. De Nederlandse regering greep niet in en bracht de Molukse militairen van het opgeheven Koninklijk Nederlandsch-Indisch Leger (KNIL) over naar Nederland. Bij aankomst werden ze ontslagen en in woonoorden gehuisvest. Sommige daarvan waren voormalige concentratiekampen. In totaal kwamen er zo'n 12.500 militairen en hun gezinnen naar Nederland. Het verblijf zou een verblijf van zes maanden zijn, maar al gauw bleek dat er van terugkeer geen sprake was.

SARA PLAT

Strijder voor een vrij Zuid-Molukken

Dit jaar is het zeventig jaar geleden dat het eerste schip met Molukse KNIL-militairen en hun gezinnen arriveerde in Nederland. Onder hen waren ook de ouders van alumnus geschiedenis **Willem Sopacua** (64). Over deze geschiedenis van zijn volk (zie ook kader hiernaast) is hij zeer uitgesproken.

De excuses van koning Willem-Alexander vorig jaar aan president Widodo van Indonesië maakten me echt boos. Onze ouders en vele generaties voor hen zijn schandelijk behandeld. Mede dankzij Nederland is mijn volk zijn onafhankelijkheid kwijtgeraakt. Hier zijn nooit excuses voor aangeboden!’ Sopacua vindt, en met hem veel Molukkers, dat Nederland zijn best had moeten doen voor een vrij Zuid-Molukken. Daar wilde Nederland na de onafhankelijkheidsstrijd van Indonesië, ook door internationale druk, zijn vingers niet aan branden.

De eerste generatie Molukkers had veel traumatische ervaringen meegemaakt. ‘Mijn moeder was een heel zachtaardige vrouw. Behalve als ze vertelde over haar zus, die bij het binnenvallen van het Indonesische leger op de Molukken was vermoord. Op de vlucht neergeschoten, terwijl ze haar baby van een week oud vasthield. Als mijn moeder daarover vertelde, dan werd ze ronduit hatelijk.’

Willem Sopacua werd geboren en groeide op in kamp Schattenberg, voormalig doorgangskamp Westerbork, als vijfde in een gezin van elf kinderen. De strijd van de Molukkers voor een onafhankelijke Molukse

Republiek was in het gezin Sopacua nooit ver weg. ‘Mijn vader was een grote, sterke man, een ex-militair met veel gezag, hij was voor niemand bang. Mijn ouders, maar ook mijn twee oudste zussen ondersteunden de strijd actief. Het hoorde bij onze opvoeding om voor je volk op te komen. Twee van mijn neven waren betrokken bij de kapingen in de jaren zeventig. Iedereen was activist, ik wist niet beter. Dat was de tijdsgeest voor mijn gevoel.’

Sopacua is negen keer naar de Molukken geweest. De eerste keer was in 1976, samen met zijn moeder. Een intense ervaring. ‘Ik werd overvallen door het gevoel van: je bent thuis. Dat klinkt als een cliché, maar het was echt overdonderend. Je ziet de bergen, de zee, al die beelden die je alleen kent uit de verhalen. Er kwam een besef over me: hier zou ik zijn geboren, hier zou ik zijn opgegroeid. Het greep me enorm aan. Toen ik er was, viel me nog iets op. Ik had nog nooit ergens zo veel politie en, in dit geval Indonesische, militairen op straat gezien. We hadden bijvoorbeeld speciale brieven van de politie nodig om ons te verplaatsen van het ene naar het andere eiland. Bij aankomst moesten we ons meteen bij de politie melden. De controle was verstikkend, ik ervoer de bezetting.’

In 1983 begon Sopacua in Groningen met een studie geschiedenis, gedreven om meer te begrijpen over de positie van zijn volk. ‘Ik leefde in twee werelden. In mijn ene leven was ik student in een Nederlandse omgeving. Ik volleybalde, had een bijbaan. Aan de andere kant was er telkens het leed van ons volk, de vrijheidsstrijd, mijn Molukker-zijn.’ Sopacua raakte in 2004 betrokken bij de regering in ballingschap van de Republiek der Zuid-Molukken (de RMS), die opereerde vanuit Nederland. Eerst als minister van Binnenlandse Zaken en uiteindelijk als vice-president. ‘Het was complex werk, vanwege de fysieke afstand.’

In 2016 stopte Sopacua met zijn werk voor de RMS-regering. Hij stelde een bucketlist op van andere dingen die hij nog wil doen. Daarop staan onder andere het noorderlicht zien, wandelen in Schotland en Italiaans leren koken. Maar de strijd is nog niet gestreden. Hij is bezig een boek te schrijven over het geheime beleid van Nederland en Indonesië om de strijd van de Zuid-Molukkers te breken. De basis van zijn boek is zijn doctoraalscriptie getiteld *De geheime akkoorden van Wassenaar*. ‘Ik wil iets zinvols achterlaten. Mijn verlangen is en blijft: een vrij Zuid-Molukken meemaken. Daar ga ik voor.’